

РЕШЕНИЕ

№ 92

гр. Харманли, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ХАРМАНЛИ, ПЕТНАДЕСЕТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на деветнадесети април през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **МАРИЯ Д. ИВАНОВА-
ГЕОРГИЕВА**

при участието на секретаря **ГАЛИНА П. ИВАНОВА**
като разглежда докладваното от **МАРИЯ Д. ИВАНОВА-ГЕОРГИЕВА**
Гражданско дело № 20225630101051 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на „Йеттел България“ ЕАД с обективно кумулативно съединени искове предявени по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК за признаване за установено съществуването на вземания против К. Н. Ю. за следните суми: 1) на основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на 36,17 лева, представляваща главница за незаплатени мобилни услуги; 2) на основание чл. 92, ал. 1 от ЗЗД сума в размер на 104,06 лева, представляваща неустойки по договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателното плащане. За претендираните суми е издадена заповед № 383 от 26.07.2022г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 652 по описа за 2022г. на Районен съд – Харманли.

В исковата молба се твърди, че на 08.07.2019г. бил сключен такъв договор за мобилни услуги между него и ответницата, по силата на който ответницата избрала ползването на абонаментна програма Интернет 16,99 лева с уговорен срок на действие 24 месеца до 08.07.2021г. По повод на двугодишен абонамент, и с оглед качеството абонат на дружеството на ответницата било предоставено за ползване мобилно устройство HUAWEI Telenor 4G MiFi с отстъпка от стандартната цена.

Въз основа на посочения договор ответницата била ползвала предоставяните от ищеца мобилни услуги, като потреблението било фактурирано под клиентския номер на абоната № 006389442.

Съгласно ОУ към договора за мобилни услуги заплащането на ползваните услуги се извършвало въз основа на фактура, която се издавала ежемесечно на името на потребителя. При сключване на индивидуален договор всеки потребител бивал уведомен за датата от месеца, на която ще му бъде издавана фактура. Неполучаването на фактурата не освобождавала потребителя от задължението му за плащане на дължимите суми.

За потребените от ответницата услуги за периода 15.02.2020 до дата 24.06.2020г. ищецът бил издал следните фактури: фактура №7301841383/15.03.2020 г. за отчетния период на потребление от 15.02.2020г. с начислена за периода сума за разговори и месечни

абонаменти в размер на 2.19 лв./с ДДС/, платима в срок 30.03.2020 г.; фактура №7303120732/15.04.2020г. за отчетния период на потребление от 15.03.2020г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 16.99 лв./с ДДС/, платима в срок 30.04.2020 г. и фактура №7304482483/15.05.2020 г. за отчетния период на потребление от 15.04.2020г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 16.99 лв./с ДДС/, платима в срок 30.05.2020г.

Неизпълнението на задълженията по посочените фактури довело до правото на ищеца да прекрати едностранно договорното правоотношение, като датата на деактивация на процесния абонамент била 19.05.2020г. След датата на деактивация на ответницата била изпратена покана за доброволно изпълнение. Поканата била доставена на ответницата, но в предоставения 10-дневен срок не било получено плащане.

След прекратяването ищеца издал крайна фактура №7307131058/15.07.2020г. в която били начислени суми в размер на 104.06 лева - договорна неустойка за предсрочно прекратяване на договорни абонаменти и сума в размер на 36.17 лева за незаплатени далекосъобщителни услуги.

Ищецът твърди, че неизпълнението на ответницата било обусловило правото му да ангажира договорната ѝ отговорност, съгласно изричната клауза, съдържаща се и в т.11 от индивидуалния договор за мобилни услуги, като начисли в крайната издадена фактура неустойка за предсрочно прекратяване на сключения абонамент.

С оглед изложеното, ищецът претендира неустойка съгласно уговорените правила с комисията за защита на потребителите и съгласно изричната клауза, съдържаща се и в т.11 от индивидуалния договор за мобилни услуги, а именно: неустойката в размер на 104.06 формирана, както следва:

-за абонаментен план Интернет 16.99 лв. за мобилен номер ***** неустойка в размер на 42.48 лв., представляваща стойността на 3 месечни абонаментни такси където стойността на месечния абонамент е взета без ДДС, или $14.16 \text{ лв.} \times 3 = 42.48 \text{ лв.}$

-към абонаментен план Интернет 16.99 лв. за мобилен номер ***** неустойка за ползване на устройство HUAWEI Telenor 4G MiFi, в размер на 61 58 лева представляваща такава част от разликата между стандартната цена на устройството (в брой, без абонамент), съгласно действащата към момента на сключване на договора ценова листа, и заплатената от него при предоставянето му (в брой или обща лизингова цена по договора за лизинг), съответстваща на оставащия срок на договора.

В конкретният случай ответницата била подписала договор за услуги с мобилния оператор, ползвала процесния мобилен номер и не била изпълнила задължението си по договор да заплаща стойността на предоставените услуги, като с това си поведение била изпаднала в забава. Издадени били фактури и в срок не били заплатени. Представените фактури сами по себе си, не били основание за плащане, но ответницата била сключила договор и била ползвала съответната далекосъобщителна услуга, задължила се да заплаща цената на предоставеното усторойство, съгласно уговорения погасителен план, съответно била в неизпълнение на договора си.

С тези мотиви се претендира приемане за установено по отношение на ответницата съществуването на вземанията на ищеца към нея, за които е издадена заповед № 383 от 26.07.2022г. за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 652 по описа за 2022г. на Районен съд – Харманли.

Претендират се направените съдебни разноси в исковото и заповедното производство.

В съдебно заседание, ищецът не се представлява. Не се явява и упълномощеният процесуален представител. Депозирана е молба, с която исковите претенции се поддържат и се моли за постановяване на решение, с което същите да бъдат уважени. Ведно с молбата е депозиран списък с разноси по чл. 80 от ГПК.

В едномесечния срок по чл. 131, ал. 1 от ГПК е депозиран писмен отговор на искова

молба от назначения на ответницата особен представител. Твърди се, че между страните не била постигната конкретна уговорка относно начина на връчване на кореспонденцията между тях, не били уговорени правила относно предпоставките, при които мобилният оператор може да счита, че опитът му за връчване представлява полагане на дължима грижа и не било обвързано изрично неуспешният опит за връчване с конкретни последици за получаващата страна. Ето защо особеният представител намира, че поканата за доброволно изпълнение не била надлежно връчена на ответницата.

Оспорва се размера на неустойката като прекомерен и противоречащ на добрите нрави, въпреки влизане в сила на постигната спогодба между Теленор и Комисията за защита на потребителите относно начина на формиране на неустойките. Така както била уговорена неустойката имала за предназначена да санкционира ответника за виновно неспазване на договорно задължение. Това задължение имало вторичен характер и неизпълнението му не рефлектирало пряко върху главното задължение. Във фактура № 7307131058/15.07.2020 год. неустойката за предсрочно прекратяване на договор абонамент била в размер на 104.06 лв. - прекомерно висока и накърняваща добрите нрави.

В съдебно заседание ответницата не се явява, представлява се от назначения особен представител. В пледоарията си особеният представител поддържа изложените възражения в отговора на исковата молба, като оспорва претендираната неустойка.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове по реда на чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК. Именно поради особения ред, по който се предявяват исковете, обуславящ исковото производство като продължение на развитото се заповедно такова, е необходимо исковата молба да е подадена в едномесечен срок от получаване на указанията по чл. 415, ал. 1 от ГПК. В настоящия случай исковете са предявени в срока по чл. 415, ал. 4 от ГПК. Съдът е разпоредил да се укаже на заявителя да предяви иск в едномесечен срок и да представи доказателства за това, като е посочил последиците от неизпълнение на задължението. Разпореждането на съда е изпратено на заявителя на 02.11.2022г., следователно последният ден от срока за подаване на възражение е бил 02.12.2022г. Настоящата искова молба е с вх. рег. № 9305 от 02.12.2022г., но същата е подадена по пощата на 01.12.2022г., видно от пощенското клеймо на пощенския плик. Съгласно чл. 62, ал. 2 от ГПК срокът не се смята за пропуснат, когато изпращането на молбата е станало по пощата. Същевременно препис от исковата молба е представен с нарочна молба с вх. рег. № 9306 от 01.12.2022г. по ч.гр.д. № 652 по описа за 2022г. на РС-Харманли.

Предметът на търсената с исковата молба защита следва да съвпада с претендираното със заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично вземане право. Налице е пълна идентичност /основание, размер, период/ между търсените със заповедта парични вземания и предявените такива с исковата молба. Едновременно с това ищец в настоящото производство е заявителят в заповедното. Ето защо може да се направи обоснован извод, че исковете са допустими.

За да бъдат те основателни, е необходимо при условията на пълно и главно доказване да бъде установено от ищеца наличието на следните материални предпоставки /юридически факти/ - валидното възникване на твърдените облигационни правоотношения, изпълнението на задълженията по сключените договори, приемането на изпълнението, изискуемостта и размера на претендираните вземания за главница, както и, че страните са уговорили валидна клауза за неустойка в случай на предсрочно прекратяване (разваляне) на договора поради неизпълнение, която в случая на потребителски договор следва да бъде индивидуално уговорена или да не накърнява значително правата на потребителя, прекратяване на договорите, изискуемостта и размера на неустойките.

По отношение на претендираните вземания за доставени далекосъобщителни

услуги:

От представения по делото договор за мобилни услуги от 08.07.2019г., декларация-съгласие, приложение – ценова листа за абонаментни планове за частни и корпоративни клиенти от дата 08.07.2019г. и общи условия на „Йетел България“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги се установява, че между страните е съществувало валидно облигационно правоотношение, по силата на което ищецът се е задължил да предоставя на ответника описаните в договора далекосъобщителни услуги, а именно мобилен интернет с месечна абонаментна такса в размер на 16,99 лева с ДДС за срок от 24 месеца до 08.07.2021г.

Сключеният между страните договор за предоставяне на мобилни услуги има характерът на едностранна търговска сделка по смисъла на чл. 286, ал. 1 от ТЗ, тъй като е сключен от търговец и е свързан с упражняването от него занятие. Следователно приложими са разпоредбите на търговския закон. Съгласно чл. 298 от ТЗ търговецът може да установи отнапред общите условия за сключването от него сделки, като те стават задължителни за другата страна, когато тя писмено е заявила, че ги приема. В сключения между страните договор за мобилни услуги от 08.07.2019г. изрично е посочено, че общите условия за взаимоотношения с потребителите са неразделна част от него след приемането им, както и условията на ищеца за сключване на договори от разстояние, в случай че са приложими. Представена е декларация-съгласие от 08.07.2019г., подписана от ответницата, съгласно която е получила подписан от ищеца екземпляр от общите условия на ищеца за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги и общите условия на ищеца за взаимоотношения с потребителите на фиксирани телефонни услуги, съгласна е с тях и се е задължила да ги спазва. Ответницата е декларира, че е получила и информацията по чл. 4, ал. 1 от ЗПП.

Следователно по делото се установява, че ищецът е поел задължението да предоставя на ответника електронни съобщителни услуги, при условията уговорени в договора, приложенията към него и общите условия, а ответникът се е задължил да заплаща дължими абонаментни такси и ползвани електронни съобщителни услуги, съобразно клаузите им.

Ищецът претендира вземания, отразени в процесните фактури, които включват незаплатени абонаментни такси.

Съгласно приложимите към договора общи условия при месечен абонамент мобилният оператор осигурява достъп до услугите, за които е сключен индивидуалния договор и включва разходите за поддръжка на мрежата, като същият се предплаща от потребителя ежемесечно в размери съобразно избрания от потребителя абонаментен план.

Доколкото цената на абонамента е възнаграждение за самото право на достъп до мрежата на оператора, за доказването на това вземане в полза на доставчика е достатъчно позоваването на подписаните от потребителя договори за съответния абонаментен план, тъй като не е обвързано от потреблението на мобилните услуги, а от възможността да се ползват. Абонаментна такса се дължи без значение дали абонатът е потребил мобилните услуги, включени в избрания от него план.

Същевременно ответникът не е оспорил предоставянето му на достъп до услугите, включени в абонаментния му план. Напротив в съдебно заседание особеният представител изрично заявява, че не оспорва предоставянето на достъп до мобилните мрежи. Касае се за признание на неизгодни за страната факти, а признанието на факти е едно от най-сигурните доказателства в гражданския процес, което преценено в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства, води до изясняване на действителното фактическо и правно положение между страните – арг. чл. 175 ГПК и чл. 10 ГПК.

При това положение следва да се приеме, че в тежест на ответницата е възникнало насрещното задължение да заплаща дължимите месечни абонаментни такси в сроковете и размерите съобразно договорните клаузи.

Съгласно приложимите общи условия при ползване на услуги чрез индивидуален договор заплащането на ползваните услуги се извършва въз основа на фактура, която се издава ежемесечно на името на потребителя. При сключване на индивидуален договор всеки потребител – страна по договор бива уведомен за датата от месеца, на която ще му бъде издавана фактура. Изрично е посочено в общите условия, че не издаването на фактура не освобождава потребителя от задълженията му за плащане на дължимите суми. Плащането на посочената във фактурата сума се извършва в срока, указан в нея, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването.

Видно от приетия по делото договор датата на издаване на фактури по процесния договор е 15-то число на всеки месец. По делото са представени фактура № 7301841383 от 15.03.2020г. за периода от 15.02.2020г. до 14.03.2020г. на стойност 16.99 лева с ДДС със срок на плащане – 30.03.2020г., фактура № 7303120732 от 15.04.2020г. за периода от 15.03.2020г. до 14.04.2020г. на стойност 16.99 лева с ДДС със срок на плащане – 30.04.2020г. и фактура № 7304482483 от 15.04.2020г. за периода от 15.04.2020г. до 14.05.2020г. на стойност 16.99 лева с ДДС със срок на плащане – 30.05.2020г.

Следователно към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично вземане процесните вземания са били ликвидни и изискуеми. Ето защо е неотносимо възражението за начина на връчване на поканата за доброволно изпълнение. Тя би имала значение, ако се претендираха лихви, каквито обаче ищецът не е предявил.

Ето защо следва да се приеме, че за ответницата е възникнало задължението за заплащането на уговорените абонаментни такси за процесния период.

По делото не се твърди и не са ангажирани никакви доказателства за извършване на заплащането на дължимите абонаментни такси нито са направени възражения против дължимостта им. Следва да се има предвид, че по отношение на фактура № 7301841383 от 15.03.2020г. ищецът сам е признал частичното погасяване на вземането по нея, поради което следва да бъде призната дължимостта ѝ от ответника в претендирания размер от 2.19 лева.

С оглед изложеното следва да се уважи изцяло предявения иск с правно основание чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 то ГПК вр. 229 от ЗЕС вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД като се признае по отношение на ищеца, че ответницата дължи сума в размер на 36,17 лева, представляваща незаплатени абонаментни такси по договор за мобилни услуги от 08.07.2019г.

По отношение на претендираните неустойки:

В процесния договор за мобилни услуги страните са уговорили, че в случай на прекратяване на договора преди изтичане на срока му по вина или инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му по договора или други документи, свързани с него, в това число и приложимите общи условия, потребителят дължи за всяка СИМ карта, по отношение на която е налице прекратяване: (1) неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти за периода от прекратяване на договора до изтичане на уговорения срок, като сумата не може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти. (2) а в случай, че е предоставяна отстъпка от цената на месечния абонамент, потребителят дължи и възстановяване на част от стойността на ползваните отстъпки, съответстващи на оставащия срок на договора. (3) В случаите, в които на абоната е предоставено мобилно устройство за ползване на услуги, съгласно посоченото в договора или по предходно подписан документ, чийто срок не е изтекъл, потребителят дължи такава част от разликата между стандартната цена на устройството (в брой и без абонамент) съгласно действащата към момента на сключване на договора ценова листа и заплатената от него при предоставянето му (в брой или съответно обща лизингова цена по договора за лизинг), какъвто съответства на оставащия срок на договора.

Следователно претенцията за заплащане на неустойка е обусловена от доказването, че между страните е имало валидно възникнало облигационно отношение на основание

твърдения договор, което ищецът да е развалил, поради което съобразно клаузите на договора да се дължи неустойка за разваляне – неправилно наименувана от ищеца неустойка за прекратяване, тъй като твърдяното неизпълнение на договора обуславя неговото разваляне, а не прекратяването му.

Съществуването на валидно облигационно отношение е безспорно установено по делото и мотивите за това съдът вече е изложил при преценка на основателността на другия иск.

Правото на страните да развалят един договор е регламентирано от разпоредбите на чл. 87 и чл. 88 от ЗЗД. При тълкуването им се установява, че развалянето на договора може да бъде осъществено с предоставянето на подходящ срок за изпълнение, след изтичането, на който договорът ще се счита за развален. Изключение от това правило е предвидено за определена категория правни сделки, при които предоставянето на подходящ срок е ненужно с оглед отпаднала нужда от изпълнение или невъзможността такова да се осъществи – арг. чл. 87, ал. 2 от ЗЗД – изпълнението е станало невъзможно изцяло или отчасти, то е станало безполезно или е трябвало да се изпълни непременно в уговореното време /фикс сделки/.

Нормата на чл 87 от ЗЗД е диспозитивна и предвид въведените в позитивното ни договорно право принципи за свобода на договоряне и автономия на волята страните са свободни да се отклоняват при създаване на облигационната връзка от законово правило на чл. 87, ал. 1 от ЗЗД. Възможно е още при договарянето страните да предвидят последиците от неизпълнението на задълженията си и да уговорят разваляне на договора без даване на такъв нов подходящ срок за изпълнение. В правната теория договори с уговорка между страните за заличаване на облигационното правоотношение при неизпълнение на задълженията са били считани за сключени под прекратително условие. Клаузата, която води до отпадане на облигационната връзка между страните автоматично при неизпълнение се нарича комисорна.

Съгласно чл. 49 от приложимите общи условия мобилният оператор има право да получава в срок всички плащания, дължими от потребителя в уговореното количество и на уговореното място. На това право кореспондира задължението на потребителя, предвидено в чл. 71 от общите условия, съгласно което потребителят е длъжен да заплаща определените от мобилния оператор цени по начин и в сроковете за плащане посочени в т. 27 от общите условия.

Съдът вече посочи, че съобразно общите условия при ползване на услуги чрез индивидуален договор заплащането на ползваните услуги се извършва въз основа на фактура, която се издава ежемесечно на името на потребителя и плащането на посочената във фактурата сума следва да се извършва в срока, указан в нея, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ.

По делото се установи, че ищецът е издавал фактури за процесните вземания, но ответницата не е извършила плащане нито в срока, указан във фактурите, нито в 18-дневен срок след издаването им.

Съгласно чл. 75 от общите условия мобилният оператор има право да прекрати едностранно договора с потребителя при условията на т. 19б и т. 19в от общите условия, а от своя страна т. 19б, б. “в” предвижда правото на мобилният оператор едностранно да прекрати индивидуален договор, срочен или безсрочен, в случай че потребителят не е платил дължими суми след изтичането на сроковете за плащане по индивидуалния договори съответно общите условия.

Съгласно разпоредбата на чл. 20 от ЗЗД при тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните, като отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други. Посочената разпоредба от общите условия представлява комисорна клауза, по силата на която страните са се съгласили, че за развалянето на договора е достатъчно обективното неизпълнение на задължението на абоната – да заплати дължимата

абонаментна такса в 18-дневен срок от издаването на фактурата. При наличието на такава клауза неизпълнението автоматически прекратява действието на договора, а в настоящия случай занапред, тъй като договора за предоставяне на далекосъобщителни услуги е за периодично изпълнение на поетите парични задължения – арг. чл. 88, ал. 1, предл. 2 от ЗЗД. В този смисъл са решение № 131 от 13.11.2009, постановено по т.д. № 661 по описа за 2008г. на ВКС, II т. о. и решение № 1181 от 12.10.1999г. от 12.10.1999г., постановено по гр.д. № 511 по описа за 1999г. на ВКС.

Видно от представените по делото доказателства ответника е изпаднал в забава на 02.04.2020г. след изтичането на 18-дневния срок от издаването на фактура № 7301841383, в която са обективирани задълженията за абонаментни такси по двете приложения. На 19.05.2020г. е била извършена автоматична деактивация и договорът е бил прекратен по силата на уговорената комисорна клауза.

От представения по делото договор се установява, че той е бил сключен за срок от 24 месеца - до 08.07.2021г., тоест абонаментът по договора за услуги е бил прекратен по вина на абоната преди изтичането на срока на ползване.

От изложеното следва, че са настъпили предпоставките за възникването на уговорената неустойка. Абонаментният план е в размер на 16,99 лева с ДДС или на 14.16 без ДДС. Следователно неустойката за абоната е в размер на 42.48 лева (3x14,16 лева). За тази сума е била издадена фактура № 7307131058 от 15.07.2020г.

Дори и да не бяха направени възражения досежно действителността на уговорената между страните неустойка клауза, съдът е задължен да направи проверка дали същата е неравноправна – арг. чл. 7, ал. 3 от ГПК. Уговореният размер на неустойката, преценен с оглед прекратяването по вина на потребителя на договора повече от година преди изтичане на крайния му срок, не противоречи на добрите нрави и на присъщите й обезпечителна, обезщетителна и гаранционна функция, поради което същата се оценява от съда като равноправна и действителна. В този смисъл е и практиката на въззивната на настоящата инстанция – определение № 1197 от 17.07.2020г., постановено в.ч.гр.д. № 633 по описа за 2020г. на ОС-Хасково.

Освен неустойка в размер на трикратната стойност на станадартния тарифен план се предвижда и заплащането на стойността на отстъпките от стандартната цена на крайното устройство – единичната цена на съответното устройство в брой без абонаментен план, съгласно действащия ценоразпис на оператора към датата на подписване на приложението.

За да възникне вземането за стойността на отстъпките от пазарната цена на крайното устройство, трябва да бъде установено, че такива са били направени. Видно от договора за мобилни услуги от 08.07.2019г. на ответницата е предоставен устройство, чиято цена в брой без абонамент план е била 149,99 лева, а отстъпката от стандартната цена е била 130,00 лева.

Неустойката е пропорционална на оставащия срок на договора. Договорът е бил със срок от 24 месеца, тоест до 08.07.2021г. Същият е бил развален на 19.05.2020г., тоест около 1 година и 2 месеца преди изтичането на срока му. Месечната отстъпка от стандартната цена на крайното устройство е приблизително 5,42 лева, следователно за оставащия период от договора тя е в размер на 75,83 лева (5,42 лева x 14 месеца).

Доколкото основен принцип в гражданския процес е диспозитивното начало, а ищецът е претендирал неустойка в размер на 104,06 лева, представляваща сбор от 42,48 лева и 61,58 лева, в такъв размер следва да бъде уважена.

По изложените съображения съдът намира и искът по чл. 422 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 92, ал. 1 от ЗЗД за основателен.

По разноските:

Съгласно т. 12 на тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6 по описа за 2012г. на ВКС, ОСГТК съдът, който разглежда специалните установителни иски, предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на

разноските, направени и в заповедното производство, и то с осъдителен диспозитив, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответникът е дал повод за образуване на заповедното производство, тъй като към този момент, а и към настоящия, не е погасил процесните суми. Ето защо следва да бъде ангажирана отговорността му за сторените от ищеца разноски по ч. гр. д. № 652 по описа за 2022г. на РС – Харманли. От представените по него писмени доказателства се установява, че те са действително направени и възлизат на 25,00 лева за платена държавна такса и 180,00 лева за адвокатско възнаграждение.

При този изход на спора ищеца има право на разноски. Ищецът е доказал направени разноски в размер на 75,00 лева за заплатена държавна такса, 400 лева за депозит за особен представител и 480 лева за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“/, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, **** против К. Н. Ю., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Харманли, ул. **** искове с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 92, ал. 1 ЗЗД, че ответникът дължи на ищеца сума в размер на **36,17 лева**, представляваща незаплатени абонаментни такси по договор за мобилни услуги от 08.07.2019г. за периода от 15.02.2020г. до 14.05.2020г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 652 по описа за 2022г. на РС – Харманли - 22.07.2022г. до окончателното им изплащане и сума в размер на **104,06 лева**, представляваща неустойки по договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****, които вземания са предмет на заповед за изпълнение № 384 от 26.07.2022г. по ч.гр.д. № 652 по описа за 2022г. на РС-Харманли.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК К. Н. Ю., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Харманли, ул. **** да заплати на „Йеттел България“ ЕАД /с предишно наименование „Теленор България“/, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, **** сума в общ размер на 1160,00 лева, от която сума в размер на 955,00 лева, представляваща направени разноски по настоящото дело и сума в размер на 205,00 лева, представляваща направени разноски по ч. гр. д. № 652 по описа за 2022г. на РС – Харманли, за която е издадена заповед за изпълнение № 384 от 26.07.2022г. по ч.гр.д. № 652 по описа за 2022г. на РС-Харманли.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването на препис на страните пред Окръжен съд – Хасково.

Съдия при Районен съд – Харманли: _____